

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobce: **X. Y.**, narozený dne XXX
státní příslušnost Čínská lidová republika
adresa místa pobytu XXX
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 8. 2016, č. j. MV-98503-4/SO-2016,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „žalovaná“ nebo odvolací orgán“), kterým bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra

(dále též „prvostupňový orgán“) ze dne 6. 6. 2016, č. j. OAM-14138-60/PP-2013 o zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu.

2. Žalobní body uvozuje žalobce tvrzením, že žalovaná porušila ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nebyl řádně zjištěn skutkový stav a odvolací orgán tuto nezákonnost v rámci odvolacího řízení neodstranil.
3. *V prvním žalobním bodu* žalobce nesouhlasí s argumentací žalovaného, že žalobce není rodinným příslušníkem občana Evropské unie, neboť neplní ustanovení § 15a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Byť žalobce nebydlí se svou nezletilou dcerou A. K. ve společné domácnosti, projevuje o ni trvalý zájem a pravidelně přispívá na její výživu. Tvrzení, že žalobce není rodinným příslušníkem občana Evropské unie, je projevem zcela nežádoucího přepjatého právního formalismu. Žalovaný své rozhodnutí odůvodnil vágním a nepřezkoumatelným způsobem, pouze rekapituloval již známé skutečnosti a nezabýval se důvody uvedenými v odvolání žalobce. Dle žalobce je hodnověrným způsobem prokázáno, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie a splňuje tak podmínky pro udělení povolení k přechodnému pobytu.
4. *Ve druhém žalobním bodu* žalobce dále namítá nepřezkoumatelnost obou rozhodnutí správních orgánů, neboť se nezabývaly přiměřeností rozhodnutí ve smyslu zásahu do soukromého a rodinného života, a to jak obecně, tak analogicky v rámci § 174a zákona o pobytu cizinců. Správní orgány tak učinily i přes námitku v podaném odvolání a skutečnost, že žalobce má na území České republiky manželku, která zde má řádně povolen pobyť a dvě děti, které obě disponují povolením k trvalému pobytu, přitom na území Číny již relevantní vazby ztratil.
5. Z těchto důvodů žalobce navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení a uložil jí povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.
6. Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě uvedla, že dne 6. 6. 2016 byla zamítnuta účastníku řízení žádost z důvodu nesplnění podmínek uvedených v § 87b odst. 1 v návaznosti na § 15a zákona o pobytu cizinců, neboť jej nelze považovat za rodinného příslušníka občana Evropské unie. Žalobce předložil prvostupňovému orgánu jako doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie rodný list ze dne 10. 7. 2006, ze kterého vyplývá, že účastník je otcem nezletilé A. K., narozené XXX a matkou nezletilé je E. K., narozená XXX. Dne 3. 4. 2014 byla Policií České republiky provedena bytová kontrola na hlášené adrese pobytu E. K., která hlídce vypověděla, že jméno otce v rodném listě A. K. si nepamatuje, dceru nenavštěvuje a nejeví o ni žádný zájem, pouze platí alimony ve výši 800 Kč měsíčně. Dále sdělila, že již 13 let žije s A. K. jako družka a druh. Dne 10. 9. 2015 provedl prvostupňový orgán výslech s žalobcem, který uvedl, že E. K. je jeho bývalá přítelkyně, ale nikdy spolu nežili. O narození dítěte se dozvěděl až v druhé polovině roku 2005, kdy paní A. (zřejmě E. – pozn. soudu) trvala, že je to jeho dcera. Poprvé dceru viděl v roce 2007 a naposledy v roce 2008 nebo 2009, poté už ne, protože si to její matka nepřála. Dne 3. 9. 2015 prvostupňový orgán provedl výslech E. K., která uvedla k osobě žalobce, že o něm nic neví a dítě s ním nemá, pouze je zapsaný v rodném listě A. K., ale jejím otcem není. Milenci nikdy nebyli, nikdy spolu nežili a nesdíleli společnou domácnost. A. již byla necelé dva roky na světě, když se s žalobcem seznámila.

7. Z výše uvedeného vyplývá, že žalobce s nezletilou A. nežije ve společné domácnosti. Nezletilá žalobce nezná a ani žalobce nezná nezletilou, jak vyplývá z provedených výsledků. Z cizineckého informačního systému vyplývá, že žalobce žije na území České republiky s manželkou a dvěma dětmi, občany Čínské lidové republiky pobývajících na území České republiky v rámci trvalého pobytu. Na tomto základě není rozhodnutí prvostupňového orgánu nepřiměřené, neboť žalobce si může požádat o dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny. Vzhledem k výše uvedenému žalovaná navrhuje, aby Městský soud v Praze žalobu zamítl.
8. Dne 20. června 2018 se konalo ústní jednání. Zástupce žalobce setrval na všech žalobních bodech, žalovaná zaslala soudu písemnou omluvu.
9. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
10. Městský soud v Praze posoudil věc takto:
11. Úvodem soud k tvrzením žalobce, že žalovaná porušila ust. § 3 správního řádu, neboť nebyl řádně zjištěn skutkový stav a odvolací orgán tuto nezákonnost v rámci odvolacího řízení neodstranil, musí konstatovat, že vzhledem k zásadě dispozitivnosti soudního řízení správního není možné, aby žalobce předmět soudního přezkumu vymezil jen nekonkrétními tvrzeními a odkazy na zákonná ustanovení bez konkrétní souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud podle žalobce rozhodnutí odporuje uvedenému zákonnému ustanovení, nemůže se jednat o pouhé obecné konstatování, nýbrž se musí jednat o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu či listinách zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké konkrétní aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobkyně za základ jí tvrzené nezákonnosti (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). Soud je povinen vypořádat jednotlivé žalobní body, aby nezatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností, není ale povinen na základě vágních odkazů žalobní body či podpůrné argumenty dohledávat ve spisech či v zaslaných dokumentech. Opačný postup by porušoval dispoziční zásadu a zasahoval by do rovného postavení účastníků řízení (§ 36 odst. 1 s. ř. s.). Jinými slovy, není na soudu, aby v odkazovaných podáních vyhledával skutečnosti, které jsou způsobilé být součástí žaloby.
12. Obdobný přístup ostatně zaujal i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 2. 2016, č. j. 1 Azs 240/2015 – 37, v němž uvedl, že „*Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích opakovaně upozorňuje na skutečnost, že obecně formulované žalobní námitky, které jsou prostým výčtem porušení právních předpisů bez uvedení toho, v čem konkrétně se správní orgány dopustily pochybení a jakým způsobem mělo v důsledku toho dojít ke krácení práv stěžovatele, nelze považovat za řádně formulované žalobní body, které by umožňovaly soudní přezkum (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, publ. pod č. 835/1996 Sb. NSS). Obdobně rozšířený senát v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, konstatoval, že míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se účastníkovi u soudu dostane.*“
13. Soud tedy v míře obecnosti korespondující poukazu žalobce na porušení ust. § 3 správního řádu, odkazuje pro stručnost žalobce na str. 6 a 7 prvostupňového rozhodnutí, kde se

prvostupňový orgán podrobně zjištěným skutkovým stavem zabýval a dále na stranu 3 a 4 napadeného rozhodnutí, kde odvolací orgán popsal zjištěné skutečnosti, včetně jejich posouzení.

14. Žalobce ve své žádosti o povolení k přechodnému pobytu (doručené prvostupňovému orgánu dne 11. 11. 2013) uvedl v rubrice – účel pobytu na území ČR – sloučení s příslušníkem ČR a v rubrice – děti – jméno a příjmení – K. A., národnost česká. K této žádosti žalobce zaslal správnímu orgánu kopii rodného listu nezl. A. K., nar. ..., z níž vyplývá, že otcem nezletilé je žalobce a matkou nezletilé E. K., nar. ... Následně žalobce doložil, že přispívá pravidelně na výživu této nezletilé její matce částkou 800 Kč.
15. S ohledem na výše uvedené skutečnosti, shledal soud stěžejní, zda žalovaná správně posoudila otázku, je-li žalobce rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu § 15a odst. písm. b) zákona o pobytu cizinců.
16. Podle ust. § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců účinného v době zahájení řízení se rodinným příslušníkem občana Evropské unie pro účely tohoto zákona rozumí jeho rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, kterého vyživuje a se kterým žije ve společné domácnosti.
17. Z citovaného ustanovení vyplývá nutnost naplnění dvou podmínek, a sice, že žadatel o pobytové oprávnění občana Evropské unie mladšího 21 let vyživuje a též, že s ním žije ve společné domácnosti.
18. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce ve společné domácnosti s nezl. A. K. nežije a ani nikdy nežil. Tato skutečnost vyplývá z výpovědi samotného žalobce ze dne 10. 9. 2015 (do protokolu mimo jiné vypověděl, že.... s E. K. nežili, jen se setkávali... nikdy s A. nebydlel a nežije s ní ani v současné době, to není možné....posílá jí každý měsíc 800 Kč....do žádosti uvedl skutečnost, na kterou se váže důvod jeho žádostive společné domácnosti žije s manželkou, jejich děti a jeden manželský pár). Ostatně žalobce ani v žalobě nijak nezpochybňuje tuto skutečnost, když uvádí, že přestože s dcerou nezl. K. nebydlí ve společné domácnosti, projevuje o ni trvalý zájem a pravidelně přispívá na její výživu. Soud v tomto směru pro stručnost odkazuje na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí na str. 6 a 7, kde se správní orgán prvního stupně podrobně zabýval zjištěním skutkového stavu a jeho hodnocením, s nímž se soud ztotožňuje.
19. K pojmu společná domácnost soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 9. 2015, č. j. 7 Azs 193/2015-28: „společná domácnost“ sice není zákonem o pobytu cizinců definován, ale z judikatury správních soudů vyplývá, že tímto pojmem je třeba rozumět domácnost tvořenou fyzickými osobami, které spolu trvale žijí a společně hradí náklady na úhradu svých potřeb. Shodně byl vymezen pojem „domácnost“ v ust. § 115 občanského zákoníku a neexistuje důvod, proč vykládat pojem „společná domácnost“ obsažený v zákoně o pobytu cizinců odlišně. K tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2010, č. j. [9 As 6/2010 - 73](#), publ. pod č. 2257/2011 Sb. NSS, z něhož vyplývá, že „Vypomáhání matce s péčí o nezletilé dítě samo o sobě, bez naplnění dalších atributů (trvalost soužití s ostatními členy domácnosti, společné uhrazování nákladů na své potřeby) nelze považovat za vedení společné domácnosti (§ 115 občanského zákoníku).“ Dále lze odkázat i na usnesení ze dne 5. 8. 2005, sp. zn. 26 Cdo 1470/2004, ve vztahu k němuž Nejvyšší soud formuloval právní větu tak, že „Pojem „společné domácnosti“ (§ 179 odst. 1 věta první obč. zák. ve znění do 31. 12. 1991) je nutno vykládat ve smyslu § 115 obč. zák. v témž znění, podle něž společnou domácnost vedou ti, kteří spolu trvale žijí a společně uhrazují náklady na své potřeby. Soužití se považuje za

trvalé, jestliže tu jsou objektivně zjiřitelné okolnosti, které svědčí o úmyslu vést takové společenství trvale, nikoliv jen na přechodnou dobu. Společné ubrazování nákladů na životní potřeby lze charakterizovat jako hospodářské soužití, při němž osoby společně hospodaří se svými příjmy, nejsou přesně oddělovány finanční prostředky a nerozlišuje se, kterých věcí v domácnosti smějí tyto osoby užívat.“

20. Dále lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2015, č. j. 5 Azs 162/2015-29, v němž je uvedeno: „S ohledem na výše uvedenou judikaturu Nejvyššího soudu zabývající se výkladem pojmu trvalého žití (ve společné domácnosti), zdejší soud dospěl k závěru, že krajský soud se dopustil nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, když nesprávně interpretoval pojem trvalého žití ve společné domácnosti tak, že je zúžil pouze na faktickou skutečnost, zda dva lidé spolu momentálně žijí, a nebral v potaz ve světle výše uvedené judikatury Nejvyššího soudu hledisko časové, aspekt trvalosti a zcela vynechal posouzení vůle stěžovatele, resp. společné vůle stěžovatele a matky jeho dítěte k trvalému žití ve společné domácnosti, tedy zda zde jsou objektivně zjiřitelné okolnosti svědčící o úmyslu založit a vést takové spoležití trvale, a nikoliv pouze na přechodnou dobu. Trvalost soužití se totiž nemusí zakládat jen na tom, že dotyční lidé spolu již dlouho žili v minulosti, nýbrž lze ji dovodit i z úmyslu těchto lidí do budoucna.“
21. Na základě výše uvedeného skutkového stavu věci a judikatury Nejvyššího správního soudu lze konstatovat, že žalobce nežije s nezletilou ve společné domácnosti a jak žalobce, tak matka nezletilé neprojevili vůli společnou domácnost založit a setrvat v ní do budoucna. Žalobce pouze přispívá na výživu nezletilé, avšak nehradí společně s její matkou náhrady na společnou domácnost, ani v ní spolu nežijí – žalobce žije ve společné domácnosti s manželkou a svými dvěma dětmi a z jeho vyjádření jednoznačně vyplývá, že společné bydlení v A. K. v současné době není možné. Rovněž nelze dovozovat vůli žalobce či matky směřující k založení a setrvání ve společné domácnosti. Matka žije dle své výpovědi s dcerou a druhem již mnoho let, stejně tak jako žalobce žije se svou manželkou a dětmi.
22. Soud zde konstatuje, že se zde nejedná o projev přepjatého formalismu, nýbrž o dodržování litery zákona. Zákon o pobytu cizinců pro účely nahlížení na osobu jako na rodinného příslušníka občana EU vyžaduje nejen, aby tato osoba nezletilé dítě vyživovala, ale též aby s ním žila ve společné domácnosti. Tyto podmínky nejsou alternativní, naopak musí být splněny kumulativně.
23. Lze tak uzavřít, že žalobce nesplnil zákonnou podmínku žití ve společné domácnosti podle ust. § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. První žalobní bod je tedy nedůvodný.
24. Ve druhém žalobním bodu žalobce namítá nepřezkoumatelnost obou rozhodnutí, neboť se správní orgány nezabývaly nepřiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.
25. Soud této námitce nemohl přisvědčit. V prvostupňovém rozhodnutí se správní orgán přiměřeností dopadů rozhodnutí zabýval, a to na 7 straně. Žalovaný se tomuto bodu pak věnovat na straně 5 napadeného rozhodnutí.
26. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce je manželem cizince s povoleným pobytem na území České republiky a jako takový může podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu. V obecné rovině soud uvádí, že rozhodnutím o zamítnutí předmětné žádosti není samo o sobě dotčeno právo cizince na území České republiky pobývat. Dochází pouze k

odepření výhod plynoucích ze statutu cizince pobývajícího na území České republiky v rámci požadovaného pobytu. O jiných možných pobytových stavech žalobce nebylo rozhodováno. Na základě napadeného rozhodnutí mu není znemožněno svůj pobyt na území České republiky legalizovat jiným způsobem, který nabízí zákon o pobytu cizinců. Za této situace, kdy žalobci nebyl napadenými rozhodnutími uložen trest vyhoštění či příkaz k vycestování, nebyla tato rozhodnutí nepřiměřeným dopadem do soukromého a rodinného života. Správní orgány se suvedenou námitkou vypořádali ve svých rozhodnutích, a tudíž námitka nepřezkoumatelnosti je nedůvodná.

27. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
28. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. H.